

LIBER XV
O. T. O

ECCLESIAE GNOSTICAE CATHOLICAE CANON MISSAE

I.
Wystrój Świątyni

Wysoki Ołtarz znajduje się na Wschodzie, a więc w kierunku Boleskine, które jest położone na południowo-wschodnim brzegu jeziora Loch Ness w Szkocji, dwie mile na wschód od Foyers. Mierzy 7 stóp długości, 3 stopy szerokości i 44 cali wysokości. Pokrywa go karmazynowy obrus kościelny z wyhaftowanym złotą nicią fleur-de-lys, światłem słońca, bądź innym odpowiednim emblematem. Otaczają go filary, obeliski, w naprzemiennych barwach czerni i bieli.

Poniżej znajduje się trzystopniowe podium pomalowane czarnobiałymi kwadratami.

Nad nim znajduje się super-ołtarz. Na samej jego górze jest reprodukcja Steli Objawienia z czterema świecami po każdej stronie. Pod stelą jest miejsce na Księgę Prawa z sześcioma świecami po każdej stronie. Pod nią z kolei znajduje się Święty Graal z różami po każdej stronie. Przed pucharem jest trochę miejsca na Patenę. Po obu stronach za różami znajdują się dwie wielkie świece.

Wszystko zasłonięte jest wielką zasłoną.

Na samym szczycie trójkąta równobocznego, którego podstawę stanowi linia przebiegająca między dwoma filarami, znajduje się mały czarny ołtarz składający się z dwóch nałożonych na siebie sześciątów.

Traktując ten ołtarz jako środek podstawy podobnego trójkąta równobocznego, na szczycie tego drugiego trójkąta znajduje się drobna okrągła chrzcielnica.

Ponownie, na szczycie trzeciego trójkąta znajduje się pionowy grób.

II.
Oficerowie Mszy.

KAPŁAN. Nosi Świętą Lancę i jest ubrany z razu w prostą, białą szatę.

KAPŁANKA. Virgo Intacta. Powinna być szczególnie poświęcona służbie Wielkiemu Zakonowi. Jest ubrana w biel, błękit i złoto. Nosi miecz z czerwoną obręczą, Patenę i Hostie lub Ciastka Światła.

DIAKON. Jest ubrany w biel i zółć. Nosi Księgę Prawa.

Dwoje Dzieci. Są ubrane w biel i czerń. Jedno nosi dzban wody i solnicę, drugie kadzielnicę i szkatułkę z perfumami.

III.
Ceremonia Wprowadzenia.

DIAKON otwiera wrota Świątyni, przyjmuje zgromadzenie i zajmuje miejsce między małym ołtarzem a chrzcielnicą. (Potrzebny jest oddźwierny, który wpuszcza przychodzących.)

DIAKON posuwa się naprzód i schyla się przed otwartą kaplicą, w której jest wyniesiony Graal. trzy razy całuje Księgę Prawa, otwiera ją i umieszcza na super-ołtarzu. Zwraca się na Zachód.

DIAKON. Czyn swoją wolę niechaj będzie całym Prawem. Ogłaszam Prawo Światła, Życia, Miłości i Swobody w imię IAO.

ZGROMADZENIE. Miłość jest prawem, miłość poddana woli.

DIAKON udaje się na swoje miejsce pomiędzy ołtarzem kadzidła a chrzcielnicą, zwraca się na Wschód i stawia krok oraz przedstawia znak Człowieka i Brata. Wszyscy go naśladują.

DIAKON i LUDZIE. Wierzę w jednego tajemnego i niewypowiedzianego Pana; w jedną Gwiazdę w towarzystwie Gwiazd, z których ognia powstajemy i do których wrócimy; w jednego Ojca Życia, Tajemnicę Tajemnic, którego imię to CHAOS, jedyne następcę Słońca na Ziemi; oraz w jedno Powietrze, który karmi każdy oddech. Wierzę w jedną Ziemię, Matkę nas wszystkich, w jedno Łono, z którego się rodzimy i w którym odnajdziemy spoczynek, Tajemnicę Tajemnic, której na imię BABALON. Wierzę w Węża i Lwa, Tajemnicę Tajemnic, któremu na imię BAFOMET. Wierzę w Gnostycki Katolicki Kościół Światła, Miłości i Swobody, którego Słowem Prawa jest THELEMA. Wierzę w komunię Świętych. Ponieważ zaś mięso i napoje codziennie przekształcają się w nas w substancję duchową, wierzę w Tajemnicę Mszy. Wyznaję Chrzest mądrości, dzięki któremu dostępujemy Cudu Wcielenia. Wyznaję tylko swoje życie, jednostkowe i wieczne, które było, jest i będzie. AUMGN, AUMGN, AUMGN.

Rozbrzmiewa muzyka. Wchodzi dziecko z dzbanem i solą. Wchodzi DZIEWICA z Mieczem i Pateną. Wchodzi dziecko z kadzielnicą i perfumami. Zwracają się w kierunku DIAKONA, tworząc jedną linię od miejsca pomiędzy dwoma ołtarzami.

DZIEWICA. Niech będą pozdrowione Ziemia i Niebo!

Wszyscy wykonują znak pozdrowienia Maga. DIAKON prowadzi.

KAPŁANKA, po której lewej stronie znajduje się negatywne dziecko, a po prawej pozytywne dziecko, wstępuje na schody Wysokiego Ołtarza. Reszta czeka. Umieszcza Patenę przed Graalem. Po oddaniu jej czci, zstępuje, a za nią kroczą dzieci, najpierw pozytywne, potem negatywne. Porusza się w okrężny sposób, trzy i pół raza obchodząc Świątynię. (Zgodnie z kierunkiem wskazówek zegara wokół ołtarza, w przeciwnym kierunku wokół chrzcielnicy, zgodnie z kierunkiem wskazówek zegara wokół ołtarza i frontu, w przeciwnym kierunku wokół ołtarza i w ten sam sposób aż do Grobu na zachodzie.) Wyciąga miecz i ściąga nim zasłonę.

KAPŁANKA. Mocą + Żelaza, powiadam, Powstań. W imię naszego Pana + Słońca, w imię naszego Pana +, obyś mógł przeznaczać swoje cnoty Braciom.

Chowa Miecz do pochwy.

KAPŁAN wychodzi z Grobu, dzierży w dłoniach wyprostowaną Lancę, przy czym prawa ręka spoczywa na lewej na piersiach. Robi trzy miarowe kroki. Następnie, przekazuje Lancę KAPŁANCE i wykonuje trzy znaki karne.

Potem, klęka i oddaje cześć Lancy obiema rękami.

Rozbrzmiewa muzyka pokutna.

KAPŁAN. Jestem jednym z ludzi

Bierze ponownie Lancę. Upuszcza. Podnosi.

KAPŁAN. Czyż jestem godzien oddawać cnoty swoje Braciom?

KAPŁANKA bierze od dziecka wodę i sól, miesza je w chrzcielnicy.

KAPŁANKA. Niechaj sól Ziemi sprawi, że Woda nabierze cnoty Wielkiego Morza. (Pada na kolana). Bądź wielbiona, Matko!

Powraca na Zachód, rozpostartą ręką wykonuje znak + na czole, piersiach i ciele KAPŁANA.

Bądź KAPŁANEM o czystym ciele i duszy!

KAPŁANKA przejmuje kadzielnicę od dziecka i umieszcza ją na małym ołtarzu. Wkłada do niej kadzidło. Niechaj Ogień i Powietrze wypełnią świat słodyczą! Pada na kolana. Bądź wielbiony, Ojcze!

Powraca na Zachód i wykonuje kadzielnicą znak + przed KAPŁANEM, tak jak poprzednio.

Bądź KAPŁANEM o płomiennym ciele i duszy!

(Dzieci przejmują swoje bronie.)

DIAKON zdejmuje poświęconą Szatę z Wysokiego Ołtarza i podaje KAPŁANCE. KAPŁANKA odziewa go w tę Szatę ze szkarłatu i złota.

Niechaj otaczają cię słoneczne płomienie, KAPŁANIE SŁOŃCA!

DIAKON zdejmuje koronę z Wysokiego Ołtarza. (Korona może być ze złota, platyny lub złotka srebra, bez jakichkolwiek domieszek, które nie są potrzebne do wykonania stopu. Mogą ją zdobić różne klejnoty. Nade wszystko, musi ją oplatać wąż Ureusz, a podtrzymujący ją kaszkiet musi pasować do szkarłatu Szaty. Powinien być wykonany z aksamitu.)

Niechaj korona twoja będzie Wężem, KAPŁANIE PANA!

Na klęczkach podejmuje Lancę rozpostartymi dłońmi i bardzo powoli podnosi ją do góry i zniża do dołu jedenaście razy.

Niechaj PAN nam towarzyszy!

Wszyscy wykonują Znak Powitania.

LUDZIE: Niechaj tak będzie.

IV.

Ceremonia otwarcia Zasłony.

KAPŁAN. O uwielbiany, przywołujemy ciebie! Mocą tej podniesionej Lancy!

Podnosi Lancę. Wszyscy powtarzają Znak Powitania.

Rozbrzmiewa muzyka zwycięska.

KAPŁAN bierze lewą ręką prawą rękę KAPŁANKI, trzymając podniesioną Lancę.

Ja, KAPŁAN i KRÓL, biorę ciebie, niepokalaną Dziewicę, podnoszę cię, prowadzę na wschód, stawiam na wierzchołku Ziemi.

KAPŁAN osadza KAPŁANKĘ na tronie ołtarza. Podchodzi DIAKON oraz ustawione w rzędzie za nim dzieci. KAPŁANKA bierze Księgę Prawa, ponownie zajmuje miejsce na tronie i dwiema rękami otwiera ją na swojej piersi, wykonując znak odwróconego trójkąta kciukami i palcami wskazującymi.

KAPŁAN przekazuje lancę DIAKONOWI. Bierze od dziecka wodę i pokrapia nią KAPŁANKĘ, wykonując pięć razy znak krzyża na jej czole, ramionach i udach. Kciuk KAPŁANA znajduje się zawsze, kiedy nie trzyma Lancy, między jego palcem wskazującym a palcem środkowym. KAPŁAN bierze kadzielnice od dziecka i wykonuje w ten sam sposób pięciokrotnie znak krzyża.

Dzieci wymieniają swoje bronie na swoich ołtarzach.

KAPŁAN trzykrotnie całuje Księgę Prawa. Przez pewien czas klęczy z połączonymi dłońmi, ze schowanymi kostkami i kciukiem trzymanym tak jak poprzednio. Powstaje i zakrywa cały ołtarz. Wszyscy powstają i ustawiają się w rzędzie.

KAPŁAN bierze Lancę od DIAKONA i trzyma ją tak jak poprzednio, jako Ozyrys lub Phthah. Okrąża Świątynię trzykrotnie. Za nimi kroczy DIAKON i dzieci. (Dzieci zawsze wtedy, gdy nie korzystają ze swoich rąk, trzymają je skrzyżowane na piersiach.) Podczas ostatniego okrążenia opuszczają go i udają się do miejsca między chrzcielnicą a małym ołtarzem, gdzie klękają w uwielbieniu. Ich dłonie są połączone i wzniesione nad głowami.

Wszyscy naśladują ich ruch.

KAPŁAN powraca na Wschód i wchodzi na pierwszy stopień Ołtarza.

KAPŁANKA. O orbito gwiazd, których młodszym bratem jest nasz Ojciec, cudzie niepojęty, duszo nieskończonej przestrzeni, która onieśmielasz czas, oszałamiasz umysł i czynisz wszystko niejasnym, nie dostąpimy Ciebie, dopóki obrazem Twoim nie będzie Miłość. Dlatego przywołujemy Cię nasieniem, korzeniem, lodygą, pączkiem, liściem i kwiatem. A wtedy kapłan otrzymał odpowiedź i przemówił do Królowej przestrzeni, całując jej cudowne brwi, a kropla światła skąpała jego całe ciało słodko pachnącym zapachem potu. O Nuit, zawsze w Niebiosach, niechaj będzie tak zawsze, że człowiek mówi o Tobie nie jako o Czymś, lecz jako o Niczym. Spraw zatem, żeby nie mówił o tobie wcale, ponieważ ty trwasz.

Podczas tej przemowy KAPŁANKA całkowicie pozbywa się szat. Zob. CCXX.I.62.1

KAPŁANKA. Lecz kochać mnie jest lepszym niż wszelkie rzeczy: gdy pod nocnymi gwiazdami na pustyni wnet zapalisz kadzidło mnie poświęcone, przywołując mnie czystym sercem i zwinęty w nim płomieniem Węza odpoczniesz na chwilę w moim łonie. Za jeden pocałunek gotów będziesz oddać wszystko; lecz ktokolwiek da jedno ziarno prochu, w ciągu godziny utraci wszystko. Będziecie gromadzić dobra, wzbogacać się o kobiety i pachnidła; będziecie nosić drogie biżuterie; prześcigniecie narody ziemi okazałością i pychą; ale zawsze z miłości do mnie, i tak dojdziecie do mej radości. Nalegam na was, abyście przybyli do mnie w prostej szacie i pięknie zdobionej fryzurze. Kocham was! Tęskno mi do was! Błada lub pąsowa, ubrana lub zmysłowa, ja, która jestem wszelką przyjemnością i szkarłatem, a także upojeniem najskrytszego zmysłu, pożądam was. Nałóżcie skrzydła i wzniescie zwinęta w was sławę; przyjdźcie ku mnie! Ku mnie! Ku mnie! Śpiewajcie dla mnie pieśń miłosną uniesienia! Palcie dla mnie wonne olejki! Noście mi klejnoty! Pijcie za mnie, albowiem kocham was! Kocham was! Ja jestem córą Zachodu Słońca o niebieskim obliczu; ja jestem nieskrytym blaskiem zmysłowości nocnego nieba. Ku mnie! Ku mnie!

KAPŁAN wstępuje na drugi stopień.

KAPŁAN. O tajemnico tajemnic, która się skrywasz w istocie wszystkiego, co żyje, to nie Ciebie wielbimy, albowiem to, co wielbimy, jest również Tobą. Ty jesteś Tym, a Tym jestem ja. Jestem płomieniem, który płonie w każdym sercu człowieka i w rdzeniu każdej gwiazdy. Jestem Życiem i dawcą Życia, a zatem wiedza o mnie jest wiedzą o śmierci. Jestem samotny. Tam, gdzie jestem, nie ma Boga.

(DIAKON i pozostali stają na nogi, wykonując Znak Powitania.)

DIAKON. Ludu mój, podnieś się i przebudź. Niech rytuały będą właściwie prowadzone z radością i pięknem! Oto rytuały żywiołów i doroczne święta. Święto pierwszej nocy spędzonej przez Proroka ze swą Panną Młodą! Święto trzech dni, podczas których spisywał Księgę Prawa. Święto Tahutiego i dzieci Proroka - tych tajemnych, o Proroku! Święto Najwyższego Rytuału i święto Równonocy Bogów. Święto wody i święto ognia. Święto życia i największe ze świąt, święto śmierci! Codzienne święto waszych serc radujących się moją rozkoszą! Święto każdej nocy poświęconej Nu i radości z najwyższego zachwytu!

(KAPŁAN wchodzi na trzeci stopień.)

KAPŁAN: Ty jesteś Jednością, naszym Panem na Świecie, Słońcem, znajdującym się w nas Panem, którego imię jest Tajemnicą Tajemnic, najwyższą istotą, której promienie oświecające światy są również oddech, który przyprawia Bogów i śmierć o drżenie - pojawiaasz się w Znak Światła pełen chwały na tronie Słońca. Otwórz przed nami drogę tworzenia i inteligencji. Oświeć nasze zrozumienie. Natchnij nasze serca. Niechaj światło skryształizuje się w naszej krwi, napełniając nas Zmartwychwstaniem. A ka dua Tuf ur biu Bi a'a chefu Dudu nur af an nuteru!

KAPŁANKA. Nie ma żadnego prawa poza Czynieniem swojej woli.

(KAPŁAN rozwiera zasłonę Lancą.)

(Podczas poprzedniej przemowy KAPŁANKA wdziewa swoją szatę.)

KAPŁAN: IO IO IO IAO SABAO KYRIE ABRASACH KYRIE MEITHRAS KYRIE ISCHYROCH, IO ATHANATON, IO ABROTON IO IAO. CHAIRE PHALLE KAIRE PAMPHAGE KAIRE KANGENETOR. AGIOS, AGIOS, AGIOS, IAO.

(KAPŁANKA siada z Pateną w prawej ręce i pucharem w lewej. KAPŁAN przedstawia Lancę, którą ona całuje jedenaście razy. Następnie, KAPŁANKA przykłada ją do piersi, podczas gdy KAPŁAN pada jej do kolan, całuje je, z rękami rozłożonymi wzdłuż jej nóg. Gdy KAPŁAN pozostaje w tym uwielbieniu, DIAKON dokonuje kolekty. Wszyscy przyjmują pozycję Dieu Garde, która oznacza stopy stojące w jednej linii, a ręce trzymane swobodnie ze złączonymi kciukami. Jest to zwyczajowa pozycja, jaką się przyjmuje, chyba że inne jest polecenie.)

V.

Jedenaście Nabożeństw Kolekty

(SŁOŃCE)

DIAKON. Panie widzialny i odczuwalny, dla którego ta ziemia jest tylko zamarzlą iskrą, obracającą się wokół ciebie w corocznym i codziennym ruchu, źródło światła, źródło życia, niech twoja wieczysta promienistość podnosi nas na duchu w stałej pracy i radości. Obyśmy mogli uczestnicząc w twojej szczodrości na swojej orbicie dawać światło i życie, pokarm i radość tym, którzy krążą wokół nas bez umniejszenia substancji i blasku, na wieki wieków.

LUDZIE. Niechaj tak będzie.

(PAN)

DIAKON. Najbardziej święty i tajemny Panie, źródło światła, źródło życia, źródło miłości, źródło wolności, towarzysz nam zawsze, dostarczając siły energii, ognia ruchu. Pozwól nam pilnie się tobą cieszyć, abyśmy mogli czerpać z ciebie niewysłowioną rozkosz.

LUDZIE. Niechaj tak będzie.

(KSIEŻYC)

DIAKON. Pani nocy, która krążysz wokół nas, będąc widzialną i niewidzialną w równych odstępach, bądź łaskawa wobec myśliwych, kochanków, mężów ciężko pracujących na ziemi i marynarzy na morzu.

LUDZIE. Niechaj tak będzie.

(PANI)

DIAKON. Dawczyni radości, bramo życia i miłości, bądź zawsze gotowa wraz ze służebnicą udzielać się w nabożeństwie uciechy.

LUDZIE. Niechaj tak będzie.

(ŚWIEĆCI)

DIAKON. Panie Życia i Radości, któryś jest potężnym z mężów, któryś jest istotą każdego prawdziwego boga na Ziemi, przekazując wiedzę z pokolenia na pokolenie, wielbimy cię w lasach i na wrzosowiskach, na wzgórzach i w grotach, jawnie na targach i potajemnie w zaciszu domowym, w świątyniach ze złota, kości słoniowej i marmuru, jak również w tych innych świątyniach naszych ciał i chcemy upamiętnić tych wszystkich, którzy cię niegdyś wielbili i sprowadzali twoją chwałę na ludzi: Lao-Tse, Siddarchę, Krisznę, Tahutiego, Mojżesza, Dionizosa, Mahometa, To Mega Theriona, a także, Hermesa, Pana, Priapa, Ozyrysa, Malchizadeka, Khema, Amona, Mentu, Heraklesa, Orfeusza i Odyseusza; z Wergiliuszem, Catullusem, Martialisem, Rabelais'em, Swinburne'em i wielu świętymi bardami; Apoloniusza z Tiany, Szymona Maga, Maniego, Pitagorasa, Bazylidesa, Walentyna, Bardesanesa i Hippolytusa, którzy przekazali światło Gnozy swoim następcom i potomności; z Merlinem, Arturem, Kamuretem, Parsivalem i wieloma innymi prorokami, kapłanami i królami, którzy dzierżą Lancę i Puchar, Miecz i Dysk przeciwko Poganom, a także Karola Wielkiego i jego paladynów, wraz z Williamem z Schyrenów, Fryderykiem z Hohenstaufenów, Rogerem Baconem, Męczennikiem Jacobusem Burgundusem Molensisem, Christianem Rosencreutzem, Ulrykiem von Huttenem, Paracelsusem, Michaelem Maierem, Roderickiem Borgią Papieżem Aleksandrem Szóstym, Jakubem Boehme, Francisem Baconem, Lordem Verulam, Andrea, Robertusem de Fluctibusem, Johannesem Dee, Sir Edwardem

Kelly'm, Thomasem Vaughanem, Eliasem Ashmole'em, Molinosem, Adamem Weishauptem, Wolfgangiem von Goethe, Ludwikiem Królem Bawarskim, Ryszardem Wagnerem, Alphonsem Louisem Constantem, Fryderykiem Nietzsche, Hargrave'em Jenningsem, Carlem Kellnerem, Forlongiem dux, Sir Richardem Burtonem, Sir Richardem Payne Knightem, Paulem Gauguinem, doktorem Gerardem Encausse, doktorem Theodorem Reussem i Sir Aleisterem Crowleyem. Och, Synowie Lwa i Węża! oddajmy część tym wszystkim świętym, którzy byli, są i nadejdą. Oby ich Istota była wśród nas obecna, potężna, można i pomocna w obchodach tej uroczystości!

(Po każdym imieniu DIAKON wykonuje znak + kciukiem wciśniętym między palec wskazujący a palec środkowy. W normalnej mszy należy upamiętnić jedynie tych, których nazwiska zapisane są kursywą, z zachowaniem wymowy.)

LUDZIE. Niechaj tak będzie.

(ZIEMIA)

DIAKON. Matko płodności, na której piersiach spoczywa woda, której policzki pieści powietrze, a w której sercu jest zar słońca, łono wszelkiego życia, powracająca łasko pór roku, odpowiedz na naszą modlitwę i sprzyjaj pasterzom i mężom.

LUDZIE. Niechaj tak będzie.

(PODSTAWY)

DIAKON. Tajemnicza trójkształtna energio, tajemnicza Materio, w czterokrotnym i siedmiokrotnym podziale, relacje wszelkich rzeczy snujących taniec Zasłony Życia na Obliczu Ducha, niech harmonia i piękno zapanuje w twej mistycznej miłości, żebyśmy byli zdrowi, bogaci i silni oraz czerpali boską przyjemność zgodnie z Prawem Wolności. Niechaj każdy spełnia swoją Wolę, jak silny człowiek, który cieszy się ze swej drogi, jak bieg Gwiazdy błyszczącej zawsze w radosnym towarzystwie Niebios.

LUDZIE. Niechaj tak będzie.

(NARODZINY)

DIAKON. Niechaj otwarte będą wrota życia w spokoju i dobrobycie, a godzina sprzyja, by ta, która nosi dzieci mogła się radować, a dziecię dotknęło życia obiema rękami.

LUDZIE. Niechaj tak będzie.

(MAŁŻEŃSTWO)

DIAKON. Niechaj pomyślny będzie ten dzień, który jednoczy miłość z wolą. Oby siła i umiejętność sprowadziły ekstazę, a piękno odpowiedziało pięknu.

(ŚMIERĆ)

(Wszyscy wstają z głowami wyprostowanymi i otwartymi oczami.)

DIAKON. Kresie wszystkiego, co żyje, którego imienia nie zna nikt, bądź dla nas łaskawy, kiedy nadejdzie godzina.

LUDZIE. Niechaj tak będzie.

(KONIEC)

DIAKON. Niechaj tym, którym opadły z oczu zasłony życia, wynagrodzone będzie spełnienie prawdziwej Woli. Tym, których pochłonie Nieskończoność, tym, którzy zjednoczą się ze swoimi wybrankami, tym, którzy spoczną w kontemplacji lub w spokoju, tym, którzy osiągną heroiczny wymiar wcielenia na tej lub innej planecie, czy też na innej Gwieździe, niechaj wynagrodzone będzie spełnienie prawdziwej Woli. AUMGN, AUMGN, AUMGN.

(Wszyscy siadają.)

(DIAKON i dzieci podchodzą do KAPŁANA i KAPŁANKI, gotowi otrzymać od nich odpowiednią broń.)

VI.

Poświęcenie Żywiolów

(KAPŁAN wykonuje pięć znaków krzyża. +3+1+2 na patenie i pucharze; +na samej patenie; +5 na samym pucharze.)

KAPŁAN. Życie człowieka na ziemi, owoce pracy, strawa wysiłku, oto pokarm Ducha!

(Dotyka Lancą Hostię.)

Mocą Różdżki! Niechaj ten chleb stanie się Ciałem Bożym!

(Bierze Hostię.)

TOUTO ESTI TO SOMA MOU.

(Kłęka, modli się, powstaje, obraca, pokazuje Hostię LUDZIOM, obraca, odstawia Hostię i modli się. Muzyka. Podejmuje Puchar.)

Pojazd radości Człowieka na Ziemi, pociecha pracy, natchnienie wysiłku, oto ekstaza Ducha!

(Dotyka Lancą Puchar.)

Mocą Różdżki! Niechaj to wino stanie się Krwią Bożą!

(Bierze Puchar.)

TOUTO ESTI TO POTERION TOU AIMATOS MOU.

(Kłęka, modli się, podnosi, obraca, pokazuje Puchar ludziom, obraca, odstawia Puchar i modli się. Muzyka.)

Albowiem to jest Zgromadzenie Zmartwychwstania.

Wykonuje pięć znaków krzyża na KAPŁANCE.

O Panie, przyjmij tę ofiarę z życia i radości, prawdziwych gwarantów Zgromadzenia Zmartwychwstania.

(KAPŁAN daje Lancę KAPŁANCE, która ją całuje. Następnie, KAPŁAN dotyka KAPŁANKĘ między piersiami i po ciele, po czym wznosi ramiona do góry jakby obejmował całą kaplicę.)

Niechaj ta ofiara zostanie zaniesiona na falach Etyru do naszego Pana i Ojca, Słońca, który podróżuje po Niebiosach pod imieniem ON.

(Opuszcza ramiona, całuje KAPŁANKĘ między piersiami i wykonuje trzy wielkie znaki krzyża na Patenie, Pucharze i Sobie. Uderza się w pierś. Wszyscy powtarzają jego ruch.)

Słuchajcie wszyscy święci prawdziwego kościoła starożytności tutaj zgromadzeni, jesteśmy waszymi dziedzicami, z wami dostępujemy komunii, od was otrzymujemy błogosławieństwo w imię IAO.

(Wykonuje trzy znaki krzyża na Patenie i Pucharze. Odkrywa Puchar, pada na kolana, bierze Puchar w lewą rękę, a hostię w prawą rękę. Hostię wykonuje pięć znaków krzyża na Pucharze.) +I

+3 +2

+5 +4

(Podnosi Hostię i Puchar.)

(Bije dzwon.)

AGIOS, AGIOS, AGIOS, IAO!

(Odstawia Hostię i Puchar, modli się.)

VII.

Nabożeństwo Antyfony.

KAPŁAN. Ty, który jesteś mną, ponad wszystko, czym jestem, Który nie masz natury ani imienia, Który pozostajesz, kiedy wszystko przeminie, Ty, środek i tajemnica Słońca, Ty, ukryty strumień wszystkiego, co znane i nieznanie, ty, stojący na uboczu, w samotności, Ty, prawdziwy ogień w poszyciu Wylegający i karmiący, źródło i ziarno Życia, miłości, swobody i światła, Znajdujący się poza mową i wzrokiem, Ciebie przywołuję, mój jasny, świeży ogniu Rozniecający się wraz z moimi intencjami. Ciebie, przywołuję, przebywającego, Ciebie, środek i tajemnicę Słońca, Oraz tę najbardziej świętą spośród tajemnic, Której pojazdem jestem ja sam. Pojaw się, najbardziej potworny i najbardziej łagodny, Jako powinieneś w dziecku!

CHÓR: Albowiem z Ojca i Syna Święty Duch powstaje; Ten, co męski i żeński, jedyny w istocie, Męczyzna spowity żeńskim kształtem. Chwała niech będzie najwyższemu, Gołąbkowi, co ubóstwa ludzkość, Rasie przez królów rządzonej, Niechaj rozwinie słońce nad burzliwą zimą. Chwała niech będzie Tobie, Sokowi jesiona świata, drzewa cudowności!

CHÓR MĘSKI. Chwała tobie ze Złoczonego Grobu.

CHÓR ŻEŃSKI. Chwała tobie z Oczekującego Łona.

MĘŻCZYŻNI. Chwała tobie z niepooranej ziemi!

KOBIETY. Chwała tobie z poślubionej dziewicy!

MĘŻCZYŻNI. Chwała tobie, prawdziwa Jedności W Trójcy, co jest w Wieczności!

KOBIETY. Chwała tobie, co jesteś ojcem i matką Oraz mną, tym, który jest!

MĘŻCZYŻNI. Chwała tobie, wieczne Słońce, Ty, któreś jest Jedno we Trzech i Trzema w Jednym!

CHÓR. Chwała niech będzie Tobie, Soku jesiona świata, drzewa cudowności!

(Słowa te składają się na substancję antyfony, ale można je połączyć z muzyką, która stworzy podniosły nastrój. I choć pozostałe antyfony posiadają błogosławieństwo Ojca Kościoła, ta znajduje się na pierwszym miejscu spośród nich, jako ojciec pozostałych.)

VIII.

Mistyczne Zaślubiny i Dopelnienie Żywiołów

(KAPŁAN bierze Patenę między palec środkowy a wskazujący prawej ręki. KAPŁANKA chwyta Puchar prawą ręką.)

KAPŁAN. Najbardziej tajemny Panie, pobłogosław ten pokarm duchowy w naszych ciałach, obdarzając nas zdrowiem, bogactwem, siłą, radością i spokojem, a także tym zwieńczeniem woli i miłości jej podległej, co wyraża wieczne szczęście.

(Wykonuje znak + Pateną i ją całuje. Odsłania Puchar, upada na kolana, powstaje. Muzyka. Bierze Hostię i łamie ją nad Pucharem. Jej prawą część kładzie na Patenie. Przełamuje na kawałki jej prawą część.)

TOUTO ESTI TOU SPERMA MOU. HO PATER ESTIN

HO HUIOS OIA TO PNEUMA AGION.

AUMGN. AUMGN. AUMGN.

(Kładzie lewą część hostii. KAPŁANKA wskazuje lancą dzierzoną w lewej dłoni, że chce otrzymać kawałek.)
KAPŁAN I KAPŁANKA. HRILIU

(KAPŁAN bierze Lancę. KAPŁANKA okrywa Puchar. KAPŁAN robi pada na kolana, wstaje, robi pokłon, łączy dłonie. Uderza się w pierś.)

KAPŁANKA. O Lwie, O Wężu, który niszczysz niszczyciela, bądź wśród nas potężny. O Lwie, O Wężu, który niszczysz niszczyciela, bądź wśród nas potężny. O Lwie, O Wężu, który niszczysz niszczyciela, bądź wśród nas potężny.

(KAPŁAN składa ręce na piersi KAPŁANKI i zabiera swoją Lancę. Zwraca się do ludzi, schyla i podnosi Lancę oraz wykonuje nad nimi znak +.) Czyń swoją wolę niechaj będzie całym Prawem.

LUDZIE. Miłość jest prawem, miłość podług woli.

(Schyla Lancę i zwraca się ku Wschodowi. KAPŁANKA chwyta lancę prawą ręką, lewą ręką podając Patenę. KAPŁAN kłęk.)

KAPŁAN. W moich ustach jest esencja życia Słońca.

(Bierze Hostię prawą ręką, wykonuje nią znak + nad Pateną i wkłada ją do ust.)

(Cisza.)

(KAPŁANKA bierze Puchar, odkrywa go i podaje, jak wcześniej.)

KAPŁAN. W moich ustach jest esencja radości ziemskiej.

(Bierze Puchar, wykonuje znak + na KAPŁANCE, opróżnia go i zwraca.)

(Cisza.)

(Wstaje, bierze lancę i zwraca się do ludzi.)

KAPŁANKA. Nie ma we mnie niczego, co by nie pochodziło od Bogów.

(Pozostają tylko ludzie pragnący uczestniczyć w komunii, na własne życzenie. Każdy z nich otrzymuje Ciastko Światła i kielich wina. Uroczyście wprowadza ich DIAKON. Podchodzą po kolei do ołtarza. Dzieci częstują ich kawałkami. LUDZIE uczestniczą w komunii, naśladując w tym kapłana, wypowiadając te same słowa w pozycji Zmartwychwstania;

"Nie ma we mnie niczego, co by nie pochodziło od Bogów".

Wyjątek od tej reguły stanowią święta, kiedy jedynie Kapłan uczestniczy w komunii, ślub, podczas którego tylko małżonkowie uczestniczą w komunii, chrzest, kiedy jedynie dziecko chrzczone uczestniczy w komunii oraz obrzęd wprowadzenia w wiek dorosły, kiedy tylko inicjowane uczestniczy w komunii. SAKRAMENT może być również przeznaczony dla chorych, którzy pozostają w swoich domach.)

(KAPŁAN okrywa wszystko zasłoną. Wykonuje trzykrotnie znak + nad ludźmi.)

KAPŁAN. + Niech was PAN błogosławi. + Niechaj PAN oświeci wasze umysły, pokrzepi wasze serca i wypełni wasze ciała. + Niechaj PAN pomoże wam w spełnieniu prawdziwej woli, Wielkiego Dzieła, Summum Bonum, Prawdziwej Mądrości i Doskonałego Szczęścia.

(Wychodzi, DIAKON i Dzieci podążają za nim do grobu na Zachodzie.) Muzyka. (Dowolna.)

UWAGA: KAPŁANKA i inni oficjale nigdy nie uczestniczą w sakramencie, ponieważ stanowią część samego KAPŁANA.

UWAGA: Tylko KAPŁAN zna pewne tajemne formuły wiążące się z tą Mszą.

Tłumaczenie: Dariusz Misiuna

carezza@free.art.pl